



Република Србија
Тужилаштво за ратне злочине

ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
ЗА ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ

17. септембар 2007.

На основу чл.46. ст.2. тач.4. ЗКП, против пресуде Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине К.В.бр.6/05 од 10.04.2007.године у законском року, изјављујем

Ж А Л Б У

I

- због одлуке о казни - чл.367. тач.4. у вези чл.371. ст.1. ЗКП-а у односу на оптужене ПЕРУ ПЕТРАШЕВИЋА и АЛЕКСАНДРА МЕДИЋА,

II

- због битне повреде одредаба кривичног поступка – чл.367. тач.1. у вези чл.368. ст.1. тач.11. ЗКП и

- због погрешно утврђеног чињеничног стања – чл.367. тач.3. у вези чл.370. ст.1. ЗКП, у односу на оптуженог АЛЕКСАНДРА ВУКОВА.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Београду Већа за ратне злочине КВ.бр.6/05 од 10.04.2007.године оглашени су кривим оптужени Медић Слободан, Медић Бранислав и Петрашевић Пера због кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва из чл.142. ст.1. у вези чл.22. КЗ СРЈ, као саизвршиоци, а оптужени Медић Александар због кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва из чл.142. ст.1. у вези чл.24. КЗ СРЈ, у помагању, док је за исто кривично дело оптужени Вуков Александар ослобођен од оптужбе. Истом пресудом због наведеног кривичног дела оптужени Медић Слободан и Медић

Бранислав су осуђени на казне затвора у трајању од по 20 година, оптужени Петрашевић Пера на казну затвора у трајању од 13 година и оптужени Медић Александар на казну затвора у трајању од 5 година.

I

Сматрамо да је првостепени суд правилно оптуженим Медић Слободану и Медић Браниславу изрекао максималне казне затвора у трајању од 20 година за кривично дело ратног злочина против цивилног становништва из чл.142. ст.1. КЗ СРЈ, али да је погрешно када исте такве казне није изрекао и оптуженима Петрашевић Пери и Медић Александру, јер изречене казне затвора оптуженом Петрашевићу у трајању од 13 година и оптуженом Медић Александру у трајању од 5 година не могу постићи сврху кажњавања како у односу на ове оптужене тако посебно у односу на остале потенцијалне извршиоце најтежих облика предметних кривичних дела.

Пре свега, првостепени суд је очигледно имао такав приступ да максималну казну заслужује оптужени Медић Слободан који је наредио гнусан злочин и оптужени Медић Бранислав који је пуцајући у невине жртве учествовао у извршењу тог истог гнусног злочина, који злочин ниједан од ове двојице оптужених није признао, нити се због њега покајао. Сходно уобичајеној судској пракси, за «обична кривична дела», првостепени суд је сматрао да оптужени Петрашевић који је признао извршење кривичног дела и покајао се, те својим признањем помогао утврђивању чињеничног стања и у односу на остале оптужене, те оптужени Медић Александар који је само помогао у извршењу кривичног дела и није пуцао у заробљене цивиле и који је признао релевантне чињенице те изразио жаљење због догађаја, заслужују блажу казну у односу на Медић Слободана и Медић Бранислава којима је изречена максимална казна по закону. Међутим, када је у питању кривично дело ратни злочин против цивилног становништва и то најтежи облик када се врше убиства цивила, за степеновање кривичне одговорности појединих извршилаца не може се као првенствени критеријум узети упоређивање степена кривичне одговорности код појединих извршилаца, јер разлози правичности пре свега упућују на то да сваки извршилац у конкретном случају треба да буде осуђен на адекватну казну сразмерно тежини самог кривичног дела и начину извршења тог кривичног дела, у мери у којој је он у томе учествовао. Чињеница је да ни максимална казна у трајању од 20 година затвора није адекватна, али се у оваквим случајевима мора применити због важења блажег закона. Међутим, треба имати у виду да је за кривично дело ратног злочина против цивилног становништва у раније важећем чл.142. ст.1. КЗ СФРЈ као најтежа била предвиђена смртна казна, да је према сада важећем Кривичном закону Републике Србије за кривично дело ратног злочина против цивилног становништва из чл.372. ст.3. као максимум казне предвиђена казна затвора од

30 до 40 година, што по оба ова Закона представља законски максимум за најтежа кривична дела. У историјском периоду када је истовремено постојало и Републичко кривично законодавство Републике Србије и Савезно кривично законодавство Савезне Републике Југославије, због жеље Савезног законодавца да се укине смртна казна и истовременог постојања смртне казне у Републичком законодавству која се могла заменити казном затвора у трајању од 20 година и која казна је у том времену представљала законски максимум затворске казне, дошло је до такве измене закона по којој се за кривично дело ратног злочина против цивилног становништва из чл.142. ст.1. КЗЈ као максимум предвиђа казна затвора у трајању од 20 година, али не због тога што је законодавац сматрао да је ово кривично дело постало мање друштвено опасно него раније када је била прописана смртна казна, већ управо из напред изнетих разлога.

С друге стране, за «обично» кривично дело убиства из чл.47. ст.2. тач.6. КЗ РС, у периоду од извршења предметног кривичног дела па до пресуђења, као најтежа казна била је предвиђена или смртна казна или казна затвора у трајању од 40 година или казна затвора у трајању од 30 до 40 година. У конкретном случају с обзиром да се у радњама свих оптужених у оквиру кривичног дела за које су оглашени кривим и осуђени стичу - конзумирају и сви битни елементи кривичног дела убиства из чл.47. ст.2. тач.6. КЗ РС, јер су оптужени наредили, односно учествовали у лишењу живота више лица, то се и у односу на ову чињеницу пре свега мора одредити висина казне сваком од извршилаца, а не упоређењем степена кривичне одговорности сваког од извршилаца који учествује у извршењу предметног кривичног дела.

Дакле, у односу на оптуженог Петрашевић Перу и оптуженог Медић Александра, првостепени суд је имајући у виду и напред изнето, пропустио да на правилан начин оцени (или их није ценио) отежавајуће околности које смо истакли и у завршној речи, а наиме да су приликом извршења предметног кривичног дела лишени живота млади људи и деца, од којих су троје малолетни и то Сафет Фејзић, који је у време извршења кривичног дела имао 17 година и 6 месеци, Азмир Спахић, који је имао 16 година и 9 месеци и Дино Салиховић, који је имао само 16 година и 20 дана; да ниједна од жртава није дала повод за извршење предметног кривичног дела; да су сви оптужени па и оптужени Петрашевић и оптужени Медић Александар нељудски поступали према заробљеним цивилима јер су их тукли, вређали, ускраћивали им воду и све то радили у веселој и опуштеној атмосфери демонстрирајући при том да се не ради о пуком извршавању наређења, већ и о њиховој жељи да у томе својевољно учествују (о чему сведочи и став свих оштећених који оправдано траже најстрожије казне за све оптужене, а који је сублимиран у исказу оштећеног Делић Бекта, брата Делић Јусе једне од жртава, који је на главном претресу од 12.03.2007.године изјавио: «Рекли су им да је наређено да побију,

али није им нико наредио да не дају воде. Јасно се на снимку види да ти људи траже воду. Они му псују мајку балијску. Не море ме убедити апсолутно да му је наређено да побије људе, да он то није хтео. Можда му је наређено, али је и добровољно то радио, ако би ме неко наћерао да убијем некога, а ја нисам за то, дај ми воде, ево ти воде, напиј се. Морам те убити, али ево ти воде, напиј се.»)

Поред напред наведеног, као отежавајућа околност на страни свих оптужених, а и на страни оптуженог Петрашевића и оптуженог Медић Александра навели смо ниске побуде извршилаца предметног кривичног дела – прикривање злочина у Сребреници, али се ова отежавајућа околност ни на који начин није одразила на одлуку о казни, с обзиром да суд у образложењу пресуде наводи да није могао поуздано да утврди да су заробљена лица која су лишена живота доведена из Сребренице, јер да у вези тога по схватању првостепеног суда постоје одређене индиције али то наводно није доказано. Међутим, у односу на ову чињеницу првостепени суд је погрешно утврдио чињенично стање јер се из исказа свих оштећених (најближих чланова породица оштећених жртава) утврђује да су оштећени Фејзић Сафет, Алиспахић Азмир, Салкић Сидик, Ибрахимовић Смаил, Салиховић Дино и Делић Јуса пре напада на Сребреницу боравили у том граду, да су због тог напада покушали да напусте тај град и да су заробљени у околини Сребренице, а што произилази и из исказа сведока Амора Машовића који говори о томе да су прикупљени подаци указивали да су оштећени нестали у близини Кравице, што с обзиром на удаљеност Кравице од Сребренице – око 20 км, значи да су и према том исказу ова лица заробљена у околини Сребренице. Поред тога, сведок Стојковић Слободан у исказу који је дао Тужиоцу за ратне злочине на дан 02.06.2005.године, а на основу чл.504ј. ЗКП наводи да је био присутан када су припадници јединице «Шкорпиони» испитивали заробљене Муслимане о томе одакле су заробљеници, те да је чуо одговор заробљеника да су они из Сребренице, а окр.Петрашевић на записнику о главном претресу од 21.02.2006.године на страни 46/67 наводи да је он лично сазнао од заробљеника да су они из Сребренице. На главном претресу од 23.02.2006.године сведок Стојковић на страни 37/97 поред осталог наводи: « онда ми је Бране (Медић) рекао, као да су то заробљеници из Сребренице и да треба да се они ликвидирају» (говори о моменту када је он ушао у камион са заробљеницима и када је камион кренуо ка месту где ће касније бити обављено стрељање), па према томе и из исказа сведока Стојковића и из исказа самих оптужених Петрашевића и Медић Александра произилази да су заробљена лица била из Сребренице и да су то ови оптужени знали, те да су затим са тим сазнањем извршили ликвидацију ових заробљених цивила на такав начин да се представи да су ти цивили погинули у борби на локацији у Трнову са јасном намером да се на тај начин прикрије злочин у Сребреници.

Поред напред наведеног, првостепени суд није у довољној мери ценио конкретно понашање оптуженог Петрашевића и оптуженог Медића према

заробљеним цивилима од момента када су они те цивиле преузели, па све до самог момента стрељања.

У односу на оптуженог Петрашевића уз жалбу се прилажу четири фотографије које су скинуте са снимка који је snимио сведок Стојковић камером коју му је дао оптужени Медић Слободан, и који снимак је изведен као доказ на главном претресу. На основу исказа сведока Стојковића, на основу исказа самих оптужених, те на основу исказа других сведока који су сведочили о томе шта се на снимку генерално види, се утврђује да опт.Петрашевић приликом извршења кривичног дела једини носи црну униформу и црну капу, а опт.Медић Александар (растом виши) и Давидовић Слободан (растом нижи) једини носе црвене капе. На приложеним заустављеним снимцима који се односе на опт.Петрашевића приказана су три битна момента на које је првостепени суд требао да обрати више пажње и то први (слика 1): моменат када опт.Петрашевић приликом уласка у камион ногом гази преко леђа једног од оштећених цивила у плавој кошуљи; други (слике 2 и 3), када опт.Петрашевић који седи у камиону ногом – чизмом удара у главу једног од заробљених цивила када је овај мало придигао главу; и трећи (слика 4), када заробљени цивили леже на трави лицем окренути земљи, када их опт. Петрашевић (црне панталоне од униформе), шутира ногом. Сам опт. Петрашевић у истрази на записнику од 08.09.2005. године (страна 65/68 са записника са главног претреса од 21.12.2005. године када је овај исказ прочитан) наводи да признаје да је он лице са црном капом на глави које гази заробљенике на поду камиона, а везано за један од ових детаља, када опт. Петрашевић у главу шутира једног од заробљених цивила у камиону је и део исказа сведока Стојковића на главном претресу од 24.02.2006. године када овај сведок приликом коментарисања снимка и овог детаља каже да речи које се чују на снимку: «....седи тамо....главу пребаци, седи тамо, брзо. Тако клањај пичка вам материна. Брже, брже.» изговара управо опт. Пера Петрашевић. Исти сведок везано за каснији догађај када треба да се приступи стрељању заробљених цивила наводи (страна 28/41 са истог главног претреса) да опт. Петрашевић изговара и речи: « двојицу ћемо убити, четворицу ћемо пустити ». Све ове наведене околности указују на безобзирност и сурово понашање опт. Петрашевића према заробљеним цивилима непосредно пре него што ће исти бити лишени живота.

У односу на опт. Медић Александра уз ову жалбу прилаже се осам фотографија такође скинутих са напред наведеног снимка који је изведен као доказ од којих прве две представљају моменте када опт. Медић Александар стражари поред камиона у коме се још увек налазе заробљени цивили, трећа фотографија сачињена је када опт. Медић стоји поред заробљених цивила који леже на земљи лицем окренутим према тлу, четврта и пета фотографија представљају моменте када опт. Медић Александар заједно са осталим припадницима јединице «Шкорпиони» спроводи заробљене цивиле ка месту где ће бити

извршено стрељање, фотографије шест и седам представљају положај опт. Медић Александра када стражари у моменту када су четири заробљена цивила већ убијена, а преостала два цивила преносе тела жртава у викендицу и фотографија осам представља опт. Медић Александра како стражари испред викендице када предстоји ликвидација преостале две жртве у самој викендици. Из положаја и става опт. Медић Александра, начина на који држи оружје и како учествује током целог овог догађаја се утврђује да у овом делу радњи које је предузимао у свему поступа на начин како то чине и сви остали припадници јединице «Шкорпиона» који учествују у овој ликвидацији са јасном одлучношћу да се ово кривично дело – ликвидација цивила изврши, тако да чињенице што и сам није пуцао, а у извршењу кривичног дела учествовао као помагач, саме по себи не указују на то да он није желео да се то кривично дело изврши, већ да се он тада уплашио и једино из тог разлога није пуцао, због чега је касније и био предмет поруге осталих учесника у овом догађају.

На исти начин треба оценити и чињеницу да опт. Медић Александар заправо не признаје да учествује у извршењу предметног кривичног дела када изражава жаљење због догађаја, али не и стварно кајање. Наиме, он у својој одбрани наводи да све до момента док није почела пуцњава на заробљене цивиле није знао да ће они бити ликвидирани. Међутим, у исказу у истрази сведок Стојковић наводи да су сви припадници «Шкорпиона» који су били у камиону знали пре поласка камиона да заробљени цивили требају да буду ликвидирани, док опт. Петрашевић у својим исказима наводи и то у исказу из истраге од 08.09.2005.године – страна 54/68 записника о главном претресу од 21.12.2005. године када је исказ прочитан: «...знам да је мени пренео то наређење (мисли на Слободана Медића), ту је био и Аца поред мене, Медић Александар...», а на страни 63/68 истог записника на питање браниоца Перковића о томе ко је био присутан када му је Медић Слободан наредио да се изврши ликвидација одговара: « мислим да је ту био Медић Александар».

У вези са напред изнетим, првостепени суд је недовољно оценио саркастично понашање опт. Медић Александра приликом испитивања једног од заробљеника у вези догађаја када је опт.Медић Александар док су заробљеници лежали на тлу питао једног заробљеника, како то тврди сведок Стојковић у исказу на главном претресу од 23.02.2006.године – страна 41/97 када наводи: « први је Аца био испитивао нешто око секса питао га је овог задњег десно питао је «јеси ли прцао»...и он каже нисам, а Аца му је рекао као «и нећеш», у том смислу неком је рекао...». Иако се ове речи на самом снимку нејасно разабирају, сам опт.Медић је у наставку истог главног претреса на дан 24.02.2006.године коментарисао исказ сведока Стојковића следећим речима: « ја се јесам нашао и то стоји, али ја да сам знао да ће бити стрељани ти заробљеници, сигурно то не бих урадио...». Дакле, нема сумње да се опт.Медић Александар према поменутом заробљенику понашао на начин како је то описао

сведок Стојковић, али је исто тако јасно, с обзиром на напред изнето, да опт. Медић Александар речи које је изговорио заробљеном цивилу није казао у шали, већ из разлога што је апсолутно знао да ће тај заробљеник заједно са осталима бити стрељан и због чега је желео да се додатно иживљава над немоћним жртвама које су слушале овај разговор.

II

У односу на оптуженог Вуков Александра суд је, након спроведеног доказног поступка, нашао да није доказано да је извршио кривично дело које му је стављено на терет, те је применом чл.355. ст.1. ЗКП донео ослобађајућу пресуду. Образлажући свој став суд наводи да се није могло на несумњив начин утврдити да је оптужени Вуков Александар, на начин описан у оптужници, или на неки други начин, учествовао у извршењу предметног кривичног дела. Конкретно, наводи да је оптужени негирао извршење дела и своју кривичну одговорност, тврдећи да није знао за наређење оптуженог Слободана Медића да се заробљеници морају стрељати, нити је на било који начин учествовао у овој егзекуцији, било као извршилац или помагач. Суд сматра да ниједан доказ изведен током главног претреса није потврдио наводе оптужнице да је оптужени Вуков Александар рекао оптуженом Петрашевић Пери где треба да се изврши стрељање, а потом наредио војницима из извиђачког вода, којим је командовао и да осталим оптуженима помогну у егзекуцији заробљених лица, те да се таква теза оптужбе заснива на индицијама које суд не може прихватити као доказану.

По нашем мишљењу у току доказног поступка изведени су докази који управо говоре да је овакав закључак суда погрешан, те да је самим тим донета погрешна пресуда. У образлагању нашег става изнећемо посебно оне чињенице за које сматрамо да су одлучне за доношење правилне и законите одлуке.

За оптужбу није споран закључак суда да ни један учесник у овом кривичном поступку директно не терети оптуженог Вуков Александра да је извршио кривично дело на начин како га терети оптужница.

Но, постоји читав низ других доказа који намећу супротан закључак, а које је суд погрешно ценио или их уопште није узимао у обзир. Ти докази представљају релевантне чињенице које у контексту осталих изведених доказа несумњиво указују на погрешан закључак о постојању кривичног дела и кривичне одговорности оптуженог Вуков Александра.

Када се погледа снимак егзекуције у делу који се односи на долазак камиона са оптуженима и заробљеницима на место где су искрцани, јасно се види да постоји одређени временски период од тог момента па до одласка камиона у

базу за резервну батерију. Иако нико од тамо присутних особа који су се изјашњавали пред судом не даје директно објашњење зашто је след догађаја ишао тако, суд је пропустио да се осврне у својој пресуди на ту, по нама, једну од кључних чињеница. Анализирајући даљи ток догађаја, који произилази из исказа одређених оптужених и сведока Стојковића, и који се види на снимку егзекуције, закључак се несумњиво намеће као једино логичан да се у том периоду нешто чекало. Једино што се десило после тога је долазак оптуженог Вуков Александра и његових извиђача. Епизода одласка камиона по батерије и накнадно оспособљавање камере за снимање је од споредне важности и ситуационе је природе. Имајући у виду накнадна дешавања, логичан закључак је да без оптуженог Вуков Александра наредба оптуженог Медић Слободана везана за ликвидацију заробљеника није могла бити извршена онако како је замишљено. Ту пре свега мислимо на могућност да су заробљеници могли бити ликвидирани било где на путу од базе где су преузети од припадника Војске Републике Српске па до места егзекуције јер се радило о напуштеном и шумовитом терену, осим ако се није желело да се егзекуција изврши на неком посебном месту. Због те намере је пронађено спаљено викенд насеље, које је уништено у ранијим ратним дејствима, те су тела стрељаних заробљеника поливена бензином и спаљена, стварајући илузију да су та лица раније настрадала са јасном намером да се прикрије ратни злочин. У пресуди суд наводи да су лица која су извршила егзекуцију, без помоћи оптуженог Вуков Александра, дошла до места где су заробљеници искрцани из возила, што говори о томе да је бар један од њих добро познавао терен. Такав закључак суда нема подлогу у изведеним доказима. Сви присутни догађају, осим оптужених Медић Бранислава, Вуков Александра и војника из његовог извиђачког вода, никада нису били на месту где су искрцани заробљеници из камиона нити су знали да се у близини налази спаљено викенд насеље. И оптужени Медић Бранислав је раније долазио само до места где су зауставили камион када је из базе у Трнову транспортовао ствари потребне за борбену линију. Значи, једино је оптужени Вуков Александар познавао територију од места искрцаја до борбене линије у ком појасу се налазило спаљено викенд насеље где је извршено стрељање.

У једној секвенци филма види се да о нечему разговарају оптужени Вуков Александар и Петрашевић Пера, а да се у непосредној близини налазе оптужени Медић Александар и један од извиђача који су дошли са линије (Видео запис: кадар 5 и 6, мин: 09:58.10-10:33.08). На приложених 5 фотографија скинутих са овог кадра види се моменат када опт.Вуков прилази опт.Петрашевићу (слика 1), затим како одмах, журно, прилази опт.Вукову и опт.Петрашевићу један од извиђача и стаје тик уз њих (слике 2 и 3), а потом како готово истовремено на исто место долази и опт.А.Медић (слике 4 и 5), с тим што је слика 5 нејасна, али се на самом снимку непобитно види да сва четворица: опт.Пера Петрашевић, опт.Александар Вуков, један извиђач и

опт.Александар Медић стоје заједно и да се разговор између опт.Петрашевића и опт.Вукова одвија у присуству извиђача који је дошао са опт.Вуковом и опт.Александра Медића. Оптужени Вуков и опт.Петрашевић су пред судом објаснили о чему су том приликом разговарали негирајући да су причали о задатку које је имало обезбеђење команданта и присуство других лица том разговору. Кад би то било тачно, поставља се питање зашто се извиђачи нису вратили када је оптужени Вуков отишао на линију? Објашњење да су извиђачи остали да преузму пошиљку из базе, или како то оптужени Вуков каже «пакет» који се шифровано односи на муницију, оружје, храну и сл. једноставно није тачно. Ако се вратимо на почетак снимка и исказе оптужених Петрашевић Пере и Медић Александра, несумњиво је да су се у товарном делу камиона осим њих налазила још нека од непосредно присутних лица егзекуцији и заробљеници. Никаких других ствари ту није било (главни претрес од 22.12.2005.године -стр.29/81), а свакако не оних због којих је наводно оптужени Вуков сишао са линије сукоба, што је оптужени Петрашевић такође морао да зна. Такође је тачно да се камион није налазио на месту искрцаја када је на то место дошао оптужени Вуков, јер је враћен у базу да би оптужени Медић Бранислав донео резервну батерију. То је регистровано на аудио запису снимка где се јасно препознаје глас сведока Стојковића који ради тога шаље оптуженог Медић Бранислава у базу, што су сви присутни могли чути па и оптужени Петрашевић. Због тога је нелогично да оптужени Вуков оставља извиђаче да преузму ствари које треба да му доставе камионом из базе, када је камион отишао по резервну батерију што је морало било познато оптуженом Петрашевићу. Но ако се то и узме за тачно, како објаснити због чега се извиђачи нису вратили на линију када се камион вратио без пошиљке за оптуженог Вукова, већ учествују у нечему што им наводно непосредно надређени није наредио.

Ту сада долазимо на догађања која суд није уопште узео у обзир приликом одлучивања о кривици оптуженог Вуков Александра. У образложењу пресуде анализира се долазак оптуженог Вуков Александра са неколико припадника извиђачког вода којим је он непосредно командовао, његов разговор са оптуженим Петрашевићем и одлазак са места где су се сусрели. Нема ни једне речи о даљем понашању војника који су дошли са њим, мада о томе постоје јасни докази, који се директно тичу одговорности оптуженог Вукова.

У току поступка је несумњиво утврђено да је јединица «Шкорпиони» била веома солидно војнички организована те да се поштовала хијерархија, дисциплина и остала војна правила. Критичном приликом, на ратишту у околини Трнова, командир извиђачког вода јединице «Шкорпиони» био је оптужени Вуков Александар (главни претрес од 20.12.2005.године стр.62/79; од 21.12.2005.године стр.25-26/68 и од 23.12.2005.године стр.16/62 итд). Он је објаснио да је повео војнике са линије да би пренели ствари које су му послате из базе. Када је било

јасно да тих ствари нема, поставља се логично питање, због чега се извиђачи нису вратили на линије већ су активно учествовали у спровођењу и ликвидацији заробљеника. Код тако озбиљно организоване јединице, чији је извиђачки вод био најквалитетнији, што произилази из великог броја доказа, не може се очекивати да су они поступали самоиницијативно, без наређења и то у радњама које не могу чинити ником нормалном задовољство. Једини ко је њима могао то да нареди јесте оптужени Вуков Александар.

Осим тога, суд губи из вида део исказа оптуженог Медић Александра који објашњава понашање оптужених након повратка у базу у Трново када је оптужени Петрашевић рапортирао оптуженом Медић Слободану речима «Команданте, наређење је извршено, пакети су ликвидирани» (главни претрес од 22.12.2005.године стр.39/81), што је у потпуном несагласју са ставом суда који је прихватио објашњење оптуженог Вуков Александра да са шифра «пакет» не односи на заробљенике већ на ствари како је он објаснио. Имајући у виду цео контекст догађаја и остале доказе сматрамо да у овом делу, који се односи на значење шифре треба поклонити веру исказу оптуженог Александра Медића.

Према томе, на основу правилне анализе изведених доказа се утврђује да је оптужени Медић Слободан издао наређење за ликвидацију, да је у вези с тим оптужени Вуков добио наредбу да «сиђе доле пакет» (исказ опт.Вукова на главном претресу од 23.12.2005.године – стр.19/62), што је значило да сиђе по заробљенике, да су оптужени Петрашевић, Б.Медић, А.Медић, те Момић и Давидовић чекали да дође опт.Вуков, да је поступајући по наређењу опт.С.Медића, опт.Вуков дошао са тројицом извиђача до заробљених цивила, да је опт.Вуков о даљем току акције разговарао са опт.Петрашевићем у присуству једног од извиђача и оптуженог А.Медића, да је том приликом опт.Вуков указао опт.Петрашевићу где треба да се обави ликвидација и наредио извиђачима које је са собом довео да у томе учествују, да су након тога сва три извиђача и припадници обезбеђења опт.С.Медића са заробљеницима отишли до спаљених викендица и сви учествовали у ликвидацији заробљених цивила, те да је по повратку у базу опт. Петрашевић известио команданта да су заробљеници побијени и то речима: «....пакети су ликвидирани». Дакле, пошто се шифра «пакет» заправо односи на заробљенике, несумњиво је да у извршењу кривичног дела учествује и опт. Вуков управо на начин описан у измењеној оптужници.

Првостепени суд је своју одлуку у односу на кривицу опт.Вукова засновао пре свега на исказу опт.Петрашевића, који признаје кривично дело и указује на остале извршиоце тог дела а не терети опт.Вукова, али је пропустио да правилно оцени ранији међусобни близак однос опт.Петрашевића и опт. Вукова. Пажљивом анализом исказа опт.Петрашевића може се доћи до

закључка да опт.Петрашевић на сваки начин жели да заштити опт. Вукова од кривичне одговорности.

Имајући у виду и остале доказе изведене у току главног претреса, сматрамо да је суд пропустио да изврши њихову анализу и да их оцени на јасан и логичан начин те да постоји противречност између онога што се наводи у разлозима ослобађајућег дела пресуде и стања у списима у погледу изведених доказа, а што представља битну повреду одредаба кривичног поступка.

С обзиром на све изнето,

П Р Е Д Л А Ж Е М

I Да Врховни суд Србије у односу на оптужене Перу Петрашевића и Александра Медића ПРЕИНАЧИ пресуду Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине К.В.бр.6/05 од 10.04.2007.године у осуђујућем делу и то у погледу одлуке о казни, тако што ће оптуженом Пери Петрашевићу због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. ст.1. КЗ СРЈ и оптуженом Александру Медићу због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва у помагању из чл.142. ст.1. КЗ СРЈ у вези чл.24. КЗ СРЈ изрећи најстрожије казне затвора по Закону.

II Да Врховни суд Србије УКИНЕ пресуду Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине К.В.бр 6/05 од 10.04.2007.године у ослобађајућем делу који се односи на оптуженог Александра Вукова и предмет врати првостепеном суду на поновно пресуђење.

ТУЖИЛАЦ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Владимир Вукчевић

ПРИЛОЗИ:

- 1.фотографије које се односе на опт.Петрашевића под бројем 1, 2, 3 и 4
- 2.фотографије које се односе на опт.А.Медића под бројем 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 и 8
- 3.фотографије које се односе на опт.Вукова под бројем 1, 2, 3, 4 и 5